

výrobní činnosti, kterou žalovaný provozoval zde a nemůže se žalovaný už proto odvolávat na pokles valuty rakouské jako na nepředvídatelnou příhodu, jež jej uvrhla do nemožnosti plnění. Nemožnost plnění tkívící pouze v osobních příčinách dlužníka nemá pro otázku splnění závazku vůbec žádného právního významu, právem pomínut byl důkaz žalovaným nabídnutý o tom, že v Československé republice jmění nemá.

Čís. 1688.

**Dodatek, vyjadřující nástupnictví ve firmě, musí z ní být zjevný.
Připustnost označení »Čechoslovanie« ve firmě.**

(Rozh. ze dne 23. května 1922, R II 237/22.)

Rejstříkový soud povolil zápis firmy »Čechoslovanie«, továrna na hračky, dřevěné zboží a nábytek L. a K. v B. Rekursní soud uložil navrhuující firmě, by do 3 neděl opověděla k zápisu do rejstříku novou firmu ve znění právně dovoleném, ježto by jinak musel býti nařízen její výmaz z rejstříku. Důvody: Pokud stížnost směřuje proti tomu, že rejstříkový soud povolil změnu staré firmy, ačkoliv se v podstatě jedná o zápis nové firmy nově utvořené obchodní společnosti veřejné, ježto prý přejímatelé staré firmy změnili podstatnou část na firmě, totiž jméno osoby v ten smysl, že přijdou do firmy jejich jména, pročez jim prý bylo jen volno veřejnou společnost přihlásiti pod novou firmou a důsledkem toho měla býti stará firma vymazána a nová firma zapísána, není stížnost odůvodněna. Jde tu totiž v pravdě jen o přechod staré firmy od jednotlivce na veřejnou společnost, při které změnu jména nabyvatele firmy v jejím znění lze pokládati vzhledem na předpis § 17 obch. zák., že ve znění firmy musí býti uvedeno jméno alespoň jednoho veřejného společníka, za dodatek ve smyslu § 22 obch. zák. dovolený. Neodporuje tedy postup, jak věc rejstříkovým soudem byla vyřízena, postupu dle nařízení ze dne 26. dubna 1906, čís. 89 ř. zák. Proti tomu jest znění firmy, pokud v něm jest obsaženo slovo »Čechoslovanie«, nedovolené. Toto slovo je patrná zkomolenina přídávku »Československá«, jenž je podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 17. září 1919, čís. 20.456 nař. č. 36 věstn. nedovolený a s nímž slovo »Čechoslovanie« nehledě ani k celkové podobnosti obou výrazu, zejména tehdy může býti snadno zaměňováno, kdyby ho bylo zneužíváno ve zkrácené formě »Čechoslov.« továrna atd.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stížnost obrací se proti napadenému usnesení pouze z té příčiny, že rekursní soud pokládá slovo ve firmě uvedené »Čechoslovanie« za nepřipustný dodatek, jelikož prý je patrně zkomoleninou přídávku »československý«, který byl podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 17. září 1919, čís. 20.456 (čís. nař. 36 věstníku min. sprav.) označen za nedovolený, a slovo »Čechoslovanie« může s ním být snadno zaměněno, obzvláště v užití zkráceném »Českoslov. továrna«. Stěžovatelům dlužno

dáti za pravdu, a to nejen proto, že slovo »Čechoslovanie« se jako jméno podstatné liší od přídavného jména »československý« a že firmy musí býti užíváno ve znění, soudem povoleném, jinak by při zkráceném užívání znění firmy, tedy jejím zneužívání byl obchodní soud oprávněn proti tomu zakročiti dle čl. 26 obch. zák., ale též proto, že tu jde o starou firmu, jejíž znění bylo již právoplatným usnesením ze dne 30. března 1920 povoleno. Ale přes to nelze dovolací stížnosti vyhověti. Dle spisu jde tu o firmu kupce jednotlivce převedenou smluvně na veřejnou obchodní společnost, ve kterémžto případě nabyvatelka firmy jest oprávněna vésti dále tuto firmu vedle čl. 22 obch. zák. buď nezměněně nebo s dodatkem, k ní připojeným, poměr nástupnický naznačujícím. Dosavadní firma zněla »Čechoslovanie, továrna na hračky, dřevěné zboží a nábytek Hubert J. v B.«, kdežto firma nyní má zníti »Čechoslovanie, továrna na hračky, dřevěné zboží a nábytek L. a K. v B.«. Ze srovnání obojího tohoto znění plyne, že poslednější znění nevyhovuje předpisu čl. 22 obch. zák., poněvadž tím, že slova Hubert J. byla nahražena slovy »L. a K.«, není vyznačen nástupnický poměr nového nabyvatele staré firmy, nýbrž na místo staré firmy nastupuje firma nová, ač stěžovatelé toho nikterak nezamýšleli. Opačný názor rekursního soudu nelze pokládati za správný, třeba že nelze o tom pochybovati, že zásada pravdivosti firmy byla ustanovením článku 22 obch. zák. prolomena, a že zajisté veřejná obchodní společnost může dále vésti firmu kupce jednotlivce, ovšem buď nezměněnou, nebo s dodatkem nástupnictví naznačujícím. Poněvadž navržená firma tomuto zákonitému požadavku nevyhovuje, jest zrušovací usnesení rekursního soudu ospravedlněno.

Čís. 1689.

Nárok domovníka na klíčové věci nájemníku. Domovník nemá tohoto nároku, obdržel-li nájemník domovní klíč od vlastníka domu na základě smlouvy nájemní, byť stalo se tak před působností zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n., přísluší mu však, dal-li vlastník nájemníku klíč, aniž by plnil v tom směru závazek ze smlouvy nájemní.

Právo ku bezplatnému používání domovního klíče může vlastník domu vzhledem ku shora uvedenému zákonu odvolati.

(Rozh. ze dne 23. května 1922, Rv II 96/22.)

Nájemníci domu, v němž byl žalobce později ustanoven domovníkem, obdrželi od domácího domovní klíč, za nějž zaplatili jednou pro vždy 4 K. Žalobce, byv ustanoven domovníkem, upozornil domácího, že mu dle zákona přísluší klíčové 4 K měsíčně, načež domácí ho zmocnil, by se o tom dohodl s nájemníky. Ježto nájemníci zdráhali se klíčové platiti, žaloval domovník jednoho z nich. Žalovaný vznesl mezitímní návrh zjišťovací, by bylo zjištěno, že žalobci vůbec nepřisluší právo na klíčové. Pr o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e m e z i t í m n í m r o z s u d k e m o d u z n a l ž a l o b c i n á r o k n a k l í č n é. O d v o l a c í s o u d r o z s u d e k p e t v r d i l. D u v o d y: Smlouva nájemní mezi žalovaným a vlastníkem domu byla uzavřena ještě před vydáním zákona čís. 82 z r. 1920 sb. z. a n. a jest oprávnění žalovaného, by si klíčem, mu přenechaným, otevíral kdykoliv domovní dvéře,